

Arrest

nr. 228 546 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake:

1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen :
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat L. DENYS, die tevens de derde en vierde verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van R. A. en waarin besloten wordt tot de intrekking van diens vluchtelingenstatus, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaarde dat u afkomstig was uit Machkety. U kwam in 2002 samen met uw vrouw, Am. (...), GEBOREN M. (...), Am. (...) (O.V. (...)), en dochter naar België omdat u in de Russische Federatie problemen kende met uw autoriteiten. In november 2001 werd de wijkagent B. (...) door Wahabieten vermoord wegens zijn samenwerking met de Russen. Het hoofd van het dorpsbestuur vroeg u om de taken van de wijkagent gedeeltelijk over te nemen. Aanvankelijk weigerde u omdat u het te gevaarlijk vond, maar uiteindelijk stemde u toch toe. Uw taak bestond erin aanwezig te zijn bij de zuiveringsacties die de Russische militairen in het dorp uitvoerden. In november 2002 werd u door Wahabieten benaderd. Zij wilden dat u met hen zou samenwerken en dat u hen informatie over de Russische militaire basis in de buurt zou verschaffen. Indien u zou weigeren, zou met u hetzelfde gebeuren als met B. (...). U kreeg bedenktijd tot het einde van de ramadan (5-6 december). Op 18 november 2002 vernam u dat er op 19 november 2002 een zatsjstka zou worden gehouden. Op 19 november 2002 kwam men u vragen naar een huis te komen waar Russische militairen een invalide wilden oppakken. Het ging om C. G. (...), een man die aan het syndroom van Down leed. U haalde hem van de BTR. u kreeg een conflict met de Russische officier en uw paspoort werd afgenomen. De militairen wilden naar hun wapens grijpen, maar omdat er zich veel volk had verzameld, dropen ze af. Jullie reden meteen met G. (...) naar de politie in Vedenó, maar jullie kregen te horen dat de politie niets kon doen. Een Russische officier die daar aanwezig was gaf de Russische militairen gelijk en zei dat u uw probleem met uw paspoort maar zelf moest oplossen. Jullie reden terug naar Machkety. Bij het binnenrijden van het dorp werd u opgewacht door het hoofd van het dorpsbestuur. Die had gehoord dat de Russische militairen naar u op zoek waren en raadde u aan niet naar huis te gaan. U bleef overnachten bij uw vriend Al. (...). Uw vader bracht uw echtgenote en kind naar haar ouders. Laat in de nacht hoorde u een ontploffing. Uw vader kwam naar Al. (...) en vertelde dat jullie huis ontploft was. Uw zus L. (...) raakte daarbij gewond. Uw zus en getuigen vertelden later dat Russische militairen naar u waren komen vragen en een huiszoeking verricht hadden. Uw zus hadden ze in haar kamer opgesloten. 5 à 10 minuten later reden de militairen weg en ongeveer 5 minuten later ontplofte de woning. Ze hadden een mijn met een klokmechanisme achtergelaten. Uw vader overtuigde u ervan dat het beter was dat u en uw gezin het land zouden verlaten omdat u toch niet met rust zou worden gelaten.

Op 20 november 2002 vertrok u samen met uw echtgenote en uw kind vanuit Tsjetsjenië naar Moskou. Op 24 november 2002 verliet u de Russische Federatie. Op 26 november 2002 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. Op 6 december 2004 werd u door het CGVS als vluchteling erkend.

Op 2 augustus 2016 diende u vervolgens in hoofde van uw zoon Ab. (...) en dochter S. (...) (O.V. (...)) een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming, verklaarde u dat u in de zomer van 2006 met uw gezin op vakantie ging naar Oekraïne, waar jullie bij kennissen verbleven. Kort na jullie aankomst kreeg u echter problemen met de Oekraïense ordediensten omdat u op vraag van uw vriend een Tsjetsjeense vrouw en haar kinderen naar het station had gebracht. Deze vrouw bleek getrouwd te zijn met een man die een Oekraïense volksvertegenwoordiger vermoord had. U werd verdacht van medeplichtigheid en werd tot tweemaal toe vastgehouden door de Oekraïense ordediensten. U moest ook geld betalen om uw schuld af te kopen. Omwille van deze problemen ging uw vrouw in 2007 samen met jullie dochters Ma. (...) en Sa. (...) bij haar moeder in Maiak (Regio Stavropol, Rusland) wonen. U bleef achter in Oekraïne. Uw vrouw kwam u af en toe wel opzoeken in Oekraïne. Ze werd hierbij geholpen door een bevriende wijkagent, die voor reisdocumenten zorgde. In 2015 besloten u en uw vrouw uiteindelijk naar België terug te keren. De gezondheidsproblemen van uw dochters en het feit dat uw gezin niet officieel geregistreerd was, maakte het leven in Rusland erg moeilijk. Omdat jullie al langer dan 5 jaar weg waren uit België, konden jullie in België bovendien niet meer vervolgd worden. Zodoende verliet u Oekraïne in oktober of november 2015. Uw gezin reisde vanuit Rusland naar Minsk, waar ze u vervoegden. Vervolgens reisde u met uw hele gezin via Polen naar België, dat jullie op 15 februari 2016 bereikten. U diende een verzoek om internationale bescherming in in hoofde van uw zoon en dochter omdat u vreest dat hen in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië ook iets kan overkomen omwille van de problemen die u destijds kende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verzocht samen met uw echtgenote om internationale bescherming op 26 november 2002. Jullie verklaarden de Russische Federatie verlaten te hebben vanwege problemen met jullie autoriteiten en de wahabieten. Op 6 december 2004 werden u en uw echtgenote erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Naar aanleiding van vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming in hoofde van jullie kinderen, A. Ab. (...) en A. S. (...) (O.V. O.V. (...)) – [tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw alsook tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen over de problemen in Oekraïne - tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw over de periode van uw verblijf in Oekraïne en dat van uw vrouw in de Russische Federatie - gebrek aan bewijzen van de door jullie verklaarde problemen in Oekraïne en uw verblijf in Oekraïne – de terugkeer van uw vrouw naar de Russische Federatie] – werd besloten om de vluchtelingenstatus van u en uw echtgenote te heroverwegen. In het kader van dit onderzoek werden u en uw echtgenote gehoord op 8 januari 2019.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u en uw vrouw zelf aangaven dat jullie sinds de zomer van 2005 of 2006 tot februari 2016 niet meer in België verbleven hebben (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 3, 7, 10-11 – CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 4-5, 13). Dat u en uw echtgenote in deze periode niet meer in België verbleven, wordt gestaafd door de vaststelling dat uit het Rijksregister blijkt dat u en uw echtgenote op 21 december 2006 afgevoerd werden van ambtswege (zie uittreksels in het administratief dossier); en de Dienst Vreemdelingenzaken niet over informatie beschikt aangaande uw persoon voor de periode van 6 december 2004, het moment van uw erkenning als vluchteling door het CGVS, tot 11 mei 2016, het moment van de informatieaanvraag van het CGVS (zie brief DVZ d.d. 25/5/2016 in administratief dossier). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u en uw gezin in de betreffende periode niet op Belgisch grondgebied hebben verbleven.

Zelf stelde u dat u sinds uw vertrek uit België naar Oekraïne tot oktober of november 2015 in Oekraïne verbleef (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 3-5, 10, 13). Aan deze verklaringen kan om verschillende redenen echter geen geloof worden gehecht.

Eerst en vooral kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw jarenlange verblijf in Oekraïne, noch van de problemen die u er gekend zou hebben. Dit kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u in Oekraïne meermaals een voorlopige verblijfsvergunning zou hebben gekregen. U zou deze verkregen hebben op basis van een attest van verlies van documenten (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 11-12). U slaagde er echter niet in om een van beide voor te leggen. Voorts zou u in Oekraïne problemen hebben gekend met de ordediensten omdat u een vrouw en haar kinderen naar het station had gebracht. Achteraf zou gebleken zijn dat de echtgenoot van deze vrouw betrokken was bij de moord op een volksvertegenwoordiger. Omwille hiervan zou u tot 2 maal toe gearresteerd, vastgehouden en mishandeld zijn op verdenking van medeplichtigheid aan deze moord en zouden uw documenten in beslag genomen zijn (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 3-5 - CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 4-5, 7-8). Ook hiervan kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Verder zou u uw vrouw opgebeld hebben vanuit Oekraïne (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 15-16), zodat aangenomen kan worden dat u over telefoonrekeningen of andere stavingsstukken ter zake beschikte. Van iemand die verklaart gedurende 9 jaar in Oekraïne gewoond en tevens gewerkt te hebben, kan hoe dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij bepaalde stavingsstukken kan voorleggen zoals rekeningen van nutsvoorzieningen, etenswaren, huur e.d. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt tot slot dat ze u in 2015 met de trein zou hebben bezocht (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 12, 13), zodat bijvoorbeeld ook vervoersbewijzen verwacht kunnen worden. Tot op heden heeft het CGVS nog steeds geen enkel dergelijk stavingsstuk ontvangen, niettemin u meermaals gewezen werd op het belang hiervan (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 11 - CGVS 8/1/2019, p. 9-10). Dat u geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen van uw voorgehouden verblijf van meer dan 9 jaar in Oekraïne, tast de geloofwaardigheid van dit verblijf reeds danig aan.

De geloofwaardigheid van dit voorgehouden verblijf wordt nog verder aangetast door verschillende tegenstrijdigheden zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Een eerste tegenstrijdigheid betreft het moment waarop uw vrouw en dochters naar de Russische Federatie vertrokken. Zelf zei u hierover dat uw vrouw met jullie kinderen naar Rusland vertrok ongeveer 8 maanden na jullie aankomst in Oekraïne. Ze vertrok pas het volgende jaar, na nieuwjaar dus (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 8). Ook later stelde u dat u, uw vrouw en kinderen meer dan een half jaar samen in Oekraïne verbleven hebben (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 6). Hetzelfde staat te lezen in uw schriftelijke verklaring d.d. 30/5/2016. Daarin schreef u dat jullie in juli 2006 naar Oekraïne op reis vertrokken en uw schoonmoeder in maart 2007 arriveerde en uw gezin meenam, waarna u in Oekraïne achterbleef. Uw vrouw daarentegen vertelde dat zij reeds begin oktober 2006, met andere woorden ongeveer 3 maanden na jullie aankomst in Oekraïne, samen met jullie kinderen naar haar moeder in Rusland vertrok (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, kon u hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. U beriep u enerzijds op geheugenproblemen en stelde anderzijds dat u de gebeurtenissen op uw eigen manier interpreteert en uw vrouw op de hare (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 11). Deze argumenten volstaan niet. Vooreerst kon u het CGVS geen enkel medisch attest overmaken dat de door u ingeroepen geheugenproblemen objectief staakt, zodat het hier slechts een blote bewering betreft. Daarnaast is een verschil in interpretatie geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen over de duur van jullie gezamenlijke verblijf in Oekraïne omdat tijd een objectief vaststelbaar gegeven is. In de gegeven omstandigheden kan bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw in staat zijn om de duur van jullie gezamenlijke verblijf bij benadering aan te geven. Dat jullie niet zouden weten of jullie slechts 3 à 4 maanden, dan wel 8 maanden samen in Oekraïne hebben verbleven, is niet aannemelijk, te meer omdat het om een ander kalenderjaar gaat en er redelijkerwijze verwacht kan worden dat jullie weten of jullie de jaarwisseling samen hebben meegemaakt of niet. U legde ook geen enkel attest neer waaruit blijkt dat uw cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat u niet langer in staat zou zijn tijdsduur in te schatten of gebeurtenissen op correcte wijze in de tijd te plaatsen. In ditzelfde verband waren uw verklaringen en die van uw vrouw tegenstrijdig over de het aantal keer dat u uw kinderen zag voor jullie komst naar België. U verklaarde uw kinderen tijdens uw verblijf in Oekraïne nooit gezien te hebben nadat uw vrouw samen met jullie dochters naar haar moeder in Rusland verhuisde. U zag hen in die periode enkel op foto, want uw vrouw kwam u telkens zonder de kinderen in Oekraïne bezoeken (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 13). Uw vrouw zei nochtans dat dit wel het geval was. Ze vertelde hierover dat jullie kinderen een paar keer mee geweest zijn toen zij u in Oekraïne kwam opzoeken (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 12). Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan zich niet te herinneren dat uw vrouw u samen met jullie kinderen kwam opzoeken en opperde u dat uw vrouw jullie kinderen misschien aan de grens achtergelaten had en ze u alleen komen bezoeken was omdat ze de grens misschien niet mocht passeren samen met jullie kinderen (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 17). Deze verklaring overtuigt niet aangezien ze de tegenstrijdigheid slechts bevestigt. Aan uw vrouw werd immers gevraagd of jullie kinderen u gezien hadden in de tijd dat jullie in verschillende landen leefden, waarop uw vrouw zei dat jullie kinderen een paar keer mee geweest zijn, maar ze toen nog klein waren. De laatste 2 keer kwam uw vrouw u alleen opzoeken (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 12). Uw vrouw maakte op geen enkele wijze kenbaar dat jullie kinderen haar vergezeld zouden hebben onderweg naar Oekraïne, maar u uiteindelijk niet gezien zouden hebben. Nadat bovenstaande verklaringen van uw vrouw u letterlijk werden voorgelezen, repliceerde u dat uw vrouw 1 keer naar Ambrosievka kwam toen u in Kubiliaki verbleef. U was daar al een week lang en dronk continu. U opperde dat u omdat u onder (sterke) invloed was en het misschien niet gemerkt heeft dat jullie kinderen er ook waren (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 17). Deze verklaring overtuigt niet en dit om verschillende redenen. Zo betreft het hier meer dan 1 bezoek, verspreid over verschillende jaren (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 11-12), en gaf u aan dat u niet voortdurend alcohol gebruikte of depressief was, maar dit periodiek gebeurde (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 18-19), zodat er niet zonder meer vanuit gegaan kan worden dat uw cognitieve vermogens bij elk bezoek dermate aangetast waren dat u niet in staat zou zijn u het bezoek van uw kinderen te herinneren. U legde ook geen enkel tastbaar bewijs voor dat deze bewering staakt. Voorts is het weinig aannemelijk dat u zich niet zou kunnen herinneren dat u uw nieuwgeboren zoon en dochter – Ab. (...) en S. (...) werden geboren op respectievelijk 16/6/2007 en 9/9/2008, met andere woorden nadat uw vrouw naar haar moeder in Rusland verhuisde- ooit gezien heeft voor jullie in 2016 samen naar België kwamen. Er kan vanuit gegaan worden dat de geboorte van uw eerste en enige zoon een dermate speciale gebeurtenis is, die duidelijk afwijkt van het alledaagse, dat u zich toch zou herinneren of u uw zoon gezien heeft voor u in 2016 samen met uw reeds 8-jarige zoon naar België terugkeerde. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind en tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Daarnaast werden verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande de door u verklaarde problemen in Oekraïne. U en uw vrouw schetsten een totaal ander verloop van de problemen. Zo

vertelde uw vrouw dat u 2 keer vastgehouden werd en u bij beide vasthoudingen geld moest betalen om vrij te komen. Na uw eerste arrestatie werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u geld zou betalen. U kreeg uw auto terug en kwam naar België om hem te verkopen. Met het geld van de verkoop ging u zich alleen melden bij de Oekraïense ordediensten, waarna u spoorloos verdween. U werd opnieuw vastgehouden en uiteindelijk andermaal tegen betaling vrijgelaten, aldus uw vrouw (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 3, 5-6). U verklaarde daarentegen dat u slechts 1 keer voor uw vrijlating heeft moeten betalen en gaf een heel ander verloop van de feiten. U stelde dat u na uw eerste arrestatie werd vrijgelaten op voorwaarde dat u uw landgenoot die verdacht werd van de moord op de volksvertegenwoordiger zou vinden. De politie gaf u hiervoor enkele dagen de tijd. Na het verstrijken van deze termijn kwam de politie 's nachts opnieuw langs en namen u en uw vriend een tweede keer mee. Uw vriend werd na 1 nacht vrijgelaten, u na ongeveer een week. U kwam uiteindelijk vrij op voorwaarde dat u 6000 dollar zou betalen. U kreeg hiertoe een termijn opgelegd. U kwam naar België om uw wagen te verkopen en ging het geld binnen de vastgestelde termijn afgeven (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 3-4, 6, 7). Beide versies van de feiten zijn op verschillende punten tegenstrijdig. Zo verklaarde uw vrouw dat u voor beide vrijlatingen geld diende te betalen, terwijl u stelde dat u slechts 1 keer moest betalen (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 9). Hierop gewezen, kon u geen aannemelijke verklaring geven. U ontkende slechts dat u voor beide vrijlatingen geld had betaald en zei vervolgens dat u het zich niet meer herinnerde (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 9). Ook het verloop van uw tweede arrestatie werd door jullie geheel anders beschreven. Terwijl uw vrouw zei dat u zich zelf tot de ordediensten wendde om het geld te betalen en u van daaruit verdween, vertelde u dat de ordediensten opnieuw naar het huis van uw vriend kwamen en u van daaruit meenamen. Toen u hierop attent gemaakt werd, kwam u niet verder dan dat u de situatie zag en ze u herinnert zoals u ze verklaard hebt en uw vrouw de situatie misschien anders zag. Voor het overige hield u vast aan uw versie van de feiten (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 9). Een andere interpretatie van de feiten is geen afdoende verschoningsgrond voor deze tegenstrijdigheden. Uw vrouw stelde immers uitdrukkelijk dat uw vriend, de persoon bij wie jullie logeerden, de tweede keer niet gearresteerd werd, enkel u. Ze zei ook dat u het geld zelf ging afgeven bij de ordediensten en u daar verdween. Uw vriend ging de volgende dag naar die plaats en kwam er uiteindelijk achter dat u gearresteerd was (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 5-6). Er kan niet ingezien worden hoe een andere interpretatie van de feiten aan de basis kan liggen van deze tegenstrijdigheden aangezien het feitelijke elementen betreft die niet voor interpretatie vatbaar zijn, onder meer de plaats van arrestatie en het feit of u alleen dan wel samen met uw vriend/gastheer gearresteerd werd. Uw vrouw logeerde op dat moment trouwens ook nog steeds bij jullie kennissen, zodat ze deze gebeurtenissen zelf meemaakte (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p.7). Uw vrouw stelde bovendien dat u uw auto reeds na uw eerste arrestatie verkocht en de tweede keer verdween toen u het geld op de afgesproken plaats ging betalen (CGVS 1 VIB kinderen 4/9/2016, p. 3), terwijl u aangaf dat u uw auto pas na uw tweede arrestatie verkocht (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 4). Ook voor dit verschil kon u geen aannemelijke verklaring geven. U stelde slechts dat uw vrouw de dingen door elkaar gehaald heeft omdat er problemen zijn met jullie kinderen (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 11). Deze verklaring volstaat niet omdat dit slechts een blote bewering is. Uw eigen opeenvolgende verklaringen waren trouwens evenmin consistent wat betreft uw tweede arrestatie. Enerzijds verklaarde u over deze arrestatie dat de politiemensen in burger 's nachts opnieuw bij jullie langs kwamen. Ze riepen jullie op en brachten jullie over naar Kremenchuk (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 4). Op de vraag wat er concreet gebeurde, antwoordde u dat ze naar jullie huis kwamen en toeterden. Uw gastheer zei ze zijn er al, waarop jullie naar buiten gingen. De politiemannen zeiden dat jullie in de wagen moesten stappen, wat jullie ook deden (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 7). Op een ander moment bij het CGVS vertelde u over hetzelfde voorval dat ze terug bij jullie langs kwamen, jullie opnieuw hebben opgepakt en jullie opnieuw ondervraagd en geslagen werden (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 5), wat op zijn minst de indruk wekt dat ze opnieuw naar jullie huis kwamen om jullie te arresteren. In uw schriftelijke verklaring staat hierover dan weer te lezen dat jullie opnieuw wakker gemaakt werden door mannen met maskers en jullie opnieuw naar de politie gebracht werden (zie schriftelijke verklaring). Dit impliceert dat jullie op het moment van de feiten aan het slapen waren en komt niet overeen met de verklaring dat er getoeterd werd, waarop jullie naar buiten gingen en instapten in een wagen met politieagenten in burger. Toen u gevraagd werd naar een verklaring voor dit verschil, kon u geen afdoende verklaring bieden. Eerst opperde u dat er misschien sprake was van een vertaalfout. Nadat uw eerdere verklaringen bij het CGVS aan u werden voorgelezen, stelde u dat het in het algemeen zo gebeurd was, maar u zich de details niet meer herinnert. Toen u tot slot geconfronteerd werd met uw schriftelijke verklaringen, zei u slechts dat het bij uw allereerste aanhouding was dat ze gemaskerd binnenvielen, wat geen verklaring biedt voor de tegenstrijdigheden met betrekking tot uw tweede aanhouding. Deze tegenstrijdigheden blijven dan ook overeind. Te meer omdat u enerzijds stelde dat de politieagenten betrokken bij uw tweede arrestatie in burger waren en u anderzijds over dezelfde arrestatie aangaf dat het gemaskerde mannen waren die u arresteerden.

Uw eigen opeenvolgende verklaringen waren tot slot ook inconsistent over het moment waarop u de afgesproken geldsom aan de politie overmaakte. In uw schriftelijke verklaring schreef u dat u buiten stond te roken en u merkte dat een auto de wacht leek te houden voor het huis. U stapte op de auto af en het bleken politiemannen in burger te zijn. U wilde uw documenten terug, maar ze vroegen eerst om het geld. U gaf het geld, maar een week later had u uw documenten nog steeds niet ontvangen (zie schriftelijke verklaringen). Bij het CGVS gaf u vervolgens echter een totaal andere versie van de feiten. U zei dat de politie kwam nadat uw vriend met hen telefonisch had gesproken. Hij kreeg vooraf al een telefoonnummer en toen u opnieuw in Oekraïne was aangekomen, heeft hij hen opgebeld en gemeld dat u er was. Ze kwamen die nacht onmiddellijk langs. Op de vraag wat er dan gebeurde nadat de politie aangekomen was, antwoordde u dat ze kwamen en in burger waren. Een van hen stapte uit de wagen en kwam naar u toe. Hij zei u aan de kant te gaan staan en vroeg of u het geld had meegebracht, waarop u hem het geld overhandigde (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 8). Later gaf u bij het CGVS nog een andere versie van de gebeurtenissen, namelijk dat de politieagenten daar langskwamen met hun auto's, geen dienstwagens maar personenwagens. Ze hielden die straat altijd in het oog. Ze wisten dat u daar al terug was. Ze kwamen daar langs, parkeerden hun wagens daar en riepen u. U moest bij hen langs gaan. U stond toen op dat ogenblik met mijn vriend buiten te roken. Dan bent u naar hen gegaan en ze vroegen u of u terug was. U beaamde dit, waarna u hen op hun vraag het geld overhandigde (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 8-9). Deze verklaringen vallen op verschillende punten niet met elkaar te rijmen. Toen u hierop gewezen werd, kon u geen afdoende verklaring bieden. Eerst argumenteerde u dat het best kon dat de politie vooraf door uw vriend werd opgebeld om af te spreken voor de geldoverdracht. Persoonlijk heeft u hen niet gebeld, maar uw vriend wel en jullie gingen gewoon naar buiten om het geld aan die mensen te overhandigen toen ze daar aankwamen. Het louter vasthouden aan een versie van de feiten is echter niet afdoende om een tegenstrijdigheid op te heffen. Toen u nogmaals gewezen werd op het verschil in uw verklaringen, repliceerde u dat het in grote lijnen zo gebeurd is, maar u zich de details niet meer herinnert (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 10-11). Ook deze verklaring volstaat niet omdat u deze details zelf verteld heeft en u voorheen niet aangegeven heeft dat u het zich eigenlijk niet meer herinnerde. U heeft in dit verband enkel gezegd dat u zich niet meer herinnerde wanneer precies u het geld heeft overhandigd (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 8). Ook deze tegenstrijdigheden houden bijgevolg stand.

Tot slot waren uw verklaringen en die van uw vrouw tegenstrijdig over het moment waarop u de eerste keer gearresteerd werd alsook over het moment waarop jullie elkaar na uw tweede arrestatie en vrijlating terugzagen. Zo stelde uw vrouw dat jullie al een kleine maand, minstens 3 weken, in Oekraïne waren toen u de eerste keer gearresteerd werd (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 7). Zelf vertelde u daarentegen dat jullie minder dan een week op bezoek waren bij uw vriend in Oekraïne toen u de Tsjetsjeense vrouw en haar kinderen naar het station moest brengen (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 4). Twee dagen later werd u gearresteerd (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 3). Dit komt overeen met uw schriftelijke verklaringen. Toen u gewezen werd op het verschil in jullie verklaringen, hield u vast aan uw eigen versie van de feiten, wat de tegenstrijdigheid niet opheft. Daarnaast zei uw vrouw dat ze u pas enkele weken na uw 2de arrestatie terugzag omdat u na uw vrijlating eerst elders verbleef (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 7). Zelf maakte u hiervan geen enkele melding. U stelde wel dat jullie vaak bij andere Tsjetsjenen in een buurdorp op bezoek gingen en u daar af en toe overnachtte, maar uw vrouw niet. U deed dit uit vriendschap, maar maakte geenszins melding van het feit dat u na uw tweede vrijlating eerst nog dagenlang elders heeft verbleven voor u naar het huis van uw vriend terugkeerde (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 15-16). Daarom werd u gewezen op de verklaringen van uw vrouw. U antwoordde hierop dat uw vrouw zich vergist heeft en het bij uw eerste arrestatie was dat uw vrouw u pas na 10 dagen terugzag (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 16). Deze verklaring volstaat uiteraard niet.

Het feit dat uw vrouw verklaarde dat u haar niet alles vertelde (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 5), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft immers voornamelijk elementen die ze zelf kon vaststellen, namelijk het feit dat uw vriend al dan niet werd meegenomen, het feit of u van thuis uit werd meegenomen, dan wel elders gearresteerd werd nadat u zich ging aanmelden en het moment waarop u een eerste keer werd meegenomen alsook het moment waarop u en uw vrouw elkaar terugzagen. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u aangaf dat u begon te drinken omdat uw vrouw hysterisch werd toen bleek dat jullie jullie documenten niet terugkregen ook al had u de afgesproken geldsom betaald (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 4). U dronk in periodes tot uw komst naar België (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 18-19). U legde echter geen enkel medisch-psychologisch attest neer dat aantoonde dat uw cognitieve vermogens dermate aangetast zijn dat u niet langer in staat zou zijn om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte, coherente en consistente wijze mee te delen. Bijgevolg kan het door u verklaarde drinkgedrag niet weerhouden worden om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren.

Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden kan geen geloof gehecht worden aan het door u verklaarde jarenlange verblijf in Oekraïne noch aan de problemen die u er gekend zou hebben. Jullie verklaarden dat deze problemen aan de basis lagen van jullie onmogelijkheid om naar België terug te keren, u kreeg jullie Belgische documenten immers nooit terug (CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 5-9, 12), en de reden waren waarom uw vrouw naar Rusland vertrok (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 15, 16-17 - CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 10). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen, kunnen ze evenmin weerhouden worden ter verschoning van jullie jarenlange afwezigheid op het Belgische grondgebied en de terugkeer van uw vrouw naar de Russische Federatie, het land ten aanzien waarvan jullie in december 2004 nog de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat jullie er vreesden voor jullie leven en veiligheid.

Zelfs in de door jullie geschetste omstandigheden kon trouwens redelijkerwijze van jullie verwacht worden dat jullie op zijn minst geprobeerd zouden hebben naar België terug te keren of de hulp van de Belgische autoriteiten in te roepen. Jullie konden geen aannemelijk verklaring bieden voor deze nalatigheid.

Uw vrouw argumenteerde dat jullie de grens niet durfden oversteken of officiële instanties te raadplegen omdat u in het begin van de problemen in Oekraïne geseind stond bij Interpol (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 15). Zelf maakte u hiervan geen melding. U stelde dat u zelfs in Oekraïne niet eens in opsporing bent geweest wegens betrokkenheid bij de moord op een volksvertegenwoordiger omdat de autoriteiten begrepen dat u niets met die moord te maken had (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 18). Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw vrouw, ontkende u dat u gezocht werd door Interpol en stelde dat uw vrouw het verzonnen had. De speciale eenheid bij de politie had u wel laten weten dat ze u in opsporing zouden plaatsen indien u zou proberen vluchten en die moordenaar in kwestie was wel in internationale opsporing geplaatst (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 18). Deze verklaring overtuigt niet omdat uw vrouw aangaf dat u van uw kennissen vernomen had dat u geseind stond bij Interpol (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 15) en het dus geen dreigement van de Oekraïense ordediensten betrof. Deze tegenstrijdigheid blijft dus overeind. Toen uw vrouw later ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zwakte ze haar verklaringen plots af. Ze zei dat u niet beweerd had dat u door Interpol gezocht werd. Wel heeft u geantwoord dat u waarschijnlijk door Interpol gezocht zou worden en het daarom beter zou zijn niet naar de ambassade te gaan, toen uw vrouw u voorstelde om aangifte te doen van het verlies van jullie documenten (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 8). Dit is echter in strijd met haar eerdere verklaringen dat u van uw kennissen vernomen had dat u daadwerkelijk geseind stond bij Interpol (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 15), wat de tegenstrijdigheid en de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen ter zake slechts kracht bij zet. Deze verklaringen waren ook op een ander punt tegenstrijdig. Uw vrouw verklaarde in het kader van het verzoek om internationale bescherming van jullie zoon en dochter spontaan niet te weten waarom jullie niet op het idee kwamen om naar de ambassade of soortgelijke diensten te gaan (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 15). Later, tijdens haar onderhoud in het kader van de heroverweging van haar eigen statuut, herhaalde uw vrouw in eerste instantie dat jullie niet het idee gehad hebben om naar de ambassade te gaan voor een aangifte, maar zij wel tegen u gezegd heeft dat het misschien beter zou zijn om misschien toch eens een aangifte te doen. U zou hierop geantwoord hebben dat er waarschijnlijk al aangifte gedaan was bij Interpol en u bijgevolg gearresteerd zou worden als jullie zouden verschijnen. Erop gewezen dat u gezegd had dat u nooit door Interpol gezocht werd, repliceerde uw vrouw dus dat u slechts gezegd had dat u wellicht door Interpol gezocht zou worden en het daarom beter zou zijn niet naar de ambassade te gaan voor een aangifte. U gaf haar dit antwoord toen ze voorstelde om naar de ambassade te gaan (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 8). Deze verklaring is echter volledig in strijd met de eerdere, spontane verklaring van uw vrouw dat jullie nooit het idee gehad hebben om naar de ambassade te stappen en ze eigenlijk niet wist waarom jullie daar zelfs nooit aan gedacht hadden. Daarenboven gaf u een heel andere versie van de feiten. Toen u gevraagd werd of ooit aangifte werd gedaan van het verlies van jullie Belgische documenten, antwoordde u dat u dit tegen uw vrouw had gezegd, maar zij geen aangifte heeft gedaan (CGVS 8/1/2019, p. 5). Deze verklaring staat haaks op die van uw vrouw en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen ter zake.

Hoe dan ook konden jullie evenmin een aanvaardbare reden geven voor jullie persoonlijke nalatigheid. Ongeacht het feit dat jullie de schuld afschuiven op elkaar, kon elk van jullie ook persoonlijk aangifte gedaan hebben van het verlies van jullie persoonlijke documenten. Uw vrouw had immers zelf geen problemen in Oekraïne, dus had ze ook aangifte kunnen doen van het verlies van haar eigen documenten. Ze argumenteerde dat ze dit naliet omdat ze niet het recht heeft iets te doen zonder uw toestemming (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 8). Deze verklaring is niet afdoende, te meer omdat ze wel uit eigen beweging contact opnam met haar moeder om haar en jullie kinderen in Oekraïne te komen weghalen toen u en uw vrouw ruzie hadden (zie schriftelijke verklaring - CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 4 - CGVS 8/1/2019, p. 5). Uw vrouw zei in dit verband ook dat jullie mensen zijn die geen geloof meer hebben in de autoriteiten (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 8). Deze verklaring gaat niet op omdat

jullie zich in 2002 vrijwillig tot de Belgische autoriteiten hebben gewend om een asielaanvraag in te dienen, wat op zich reeds een uiting is van vertrouwen in de Belgische autoriteiten. Daarenboven hebben de Belgische autoriteiten jullie in december 2004 de Vluchtelingenstatus toegekend. Zodoende hadden jullie geen enkele reden om de Belgische autoriteiten te wantrouwen. In de door jullie geschetste omstandigheden, waarbij de Oekraïense autoriteiten jullie in de steek lieten, was dit reden te meer om jullie tot de Belgische autoriteiten te wenden. U argumenteerde dan weer dat u nooit aangifte heeft gedaan van het verlies van uw documenten of hulp heeft gezocht bij de ambassade omdat u en uw vrouw toen ruzie hadden, ze zonder u vertrok en u niets wilde ondernemen zonder uw gezin. Na jullie ruzie was het volgens u al te laat om officieel aangifte te doen omdat uw gezin al vertrokken was en u in Oekraïne alleen achterbleef. Van het verlies van uw eigen documenten kon u geen aangifte doen omdat u na het vertrek van uw gezin begon te drinken en daardoor niets kon ondernemen en alles verwaarloosde (CGVS 8/1/2019, p. 5-6). Deze verklaring overtuigt niet omdat u desalniettemin wel in staat was in uw eigen levensonderhoud te voorzien, te gaan werken (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 10) en u niet onafgebroken, maar met periodes dronk (CGVS 12/4/2017, p. 18-19). Ook uw verklaring dat jullie niet wisten dat er een Belgische ambassade was in Oekraïne, is niet voldoende om jullie nalatigheid te verschonen. U keerde immers zelf wel naar België terug om hier uw wagen te verkopen (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 3, 5 – CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 4), maar liet ook toen na de hulp in te roepen van de Belgische autoriteiten. U argumenteerde dat u naliel in België hulp te zoeken omdat uw gezin nog in Oekraïne achtergebleven was en u nog geld moest betalen aan de speciale diensten in Oekraïne, die er makkelijk achter konden komen waar u zich bevond. U maakte niet aannemelijk waarom dit het voor u onmogelijk maakte om hulp te zoeken bij de Belgische autoriteiten. U kwam niet verder dan dat u dacht dat u jullie documenten zou terugkrijgen eenmaal u het geld betaald had en jullie daarna gewoon naar België zouden terugkeren (CGVS 8/1/2019, p. 6). Ook toen u jullie documenten uiteindelijk toch niet terugkreeg, ging u nog steeds geen hulp zoeken bij de Belgische autoriteiten. Hierover verklaarde u dat ze u in het begin beloofd hadden de documenten terug te bezorgen. Toen dit niet gebeurde, kreeg u vervolgens ruzie met uw vrouw en gingen jullie uit elkaar. Daarna probeerden jullie jullie relatie te herstellen en toen dat uiteindelijk gelukt was, besloten jullie terug te keren. U verwees in dit verband ook naar uw drinkgedrag (CGVS 8/1/2019, p. 6). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Er kan niet worden ingezien waarom uw openstaande schuld en het feit dat uw gezin nog in Oekraïne verbleef het voor u onmogelijk maakten om u tot de Belgische autoriteiten te richten voor hulp. Geen van deze elementen is onverenigbaar. Evenmin maakte u aannemelijk hoe de breuk met uw vrouw of uw drinkgedrag u verhinderde om beroep te doen op de Belgische overheid voor hulp. Wat betreft uw drinkgedrag kan er andermaal op gewezen worden dat uw drinkgedrag u niet verhinderde in een vreemd land te werken en in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U dronk bovendien met periodes. Zodoende kan niet ingezien worden waarom uw drinkgedrag het u onmogelijk maakte om u tot de Belgische overheid te wenden voor hulp. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u verklaard heeft in Oekraïne verschillende démarches te hebben ondernomen om de Tsjetsjeen te vinden die verdacht werd van de moord op een volksvertegenwoordiger (zie schriftelijke verklaring – CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 4, 16) alsook om uw documenten terug te krijgen, zelfs na het vertrek van uw vrouw (zie schriftelijke verklaring - CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 6, 9 – CGVS VIB kinderen 17/4/2018, p. 7). Zodoende kon ook redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst stappen zou hebben ondernomen om na te gaan of er een Belgische ambassade in Oekraïne was of op welke andere manier u de hulp van de Belgische overheid had kunnen inwinnen, indien u werkelijk de door u voorgehouden problemen zou hebben gekend. Het voorgaande ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Oekraïne.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden jarenlange verblijf in Oekraïne en de problemen die u daar gekend zou hebben. Gelet op voorgaande conclusie; het feit dat u en uw echtgenote zich sinds de zomer van 2005 of 2006 tot november 2016 niet op het Belgisch grondgebied bevonden; de verklaringen van uw echtgenote waaruit blijkt dat ze quasi heel deze periode in de Russische Federatie heeft gewoond; en de vaststelling dat u voor uw terugkeer naar België gebruik heeft gemaakt van een internationaal Russisch paspoort op naam van K. S. (...) uitgereikt op 15 januari 2013 in de Russische Federatie – waarbij opgemerkt dient te worden dat het niet aannemelijk wordt bevonden dat u deze naam enkel voor deze reis zou hebben gebruikt (zie infra –; dient te worden aangenomen dat u zich net als de rest van uw gezin jarenlang ophield in de Russische Federatie. Hiermee geconfronteerd, slaagde u er niet in om een ander licht te werpen op deze conclusie. U kwam niet verder dan dat deze vaststellingen inderdaad die indruk kunnen wekken, maar volgens u staat het vast dat u in Oekraïne woonde (CGVS 8/1/2019, p. 10). Dat u louter vasthoudt aan het door u verklaarde verblijf in Oekraïne, doch dit op geen enkele wijze aannemelijk maakt door middel van geloofwaardige verklaringen en een begin van bewijs, kan slechts als een bevestiging worden gezien van uw verblijf in de Russische Federatie. Zoals hieronder uitgebreid uiteengezet wordt, kan er bovendien geen geloof worden gehecht aan de

vermeende clandestiene aard van het verblijf van uw echtgenote en kinderen in Rusland. Gelet op het feit dat er aangenomen dient te worden dat u samen met uw echtgenote in Rusland verbleef, geldt dit bij uitbreiding eveneens voor uw verblijf aldaar.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende clandestiene aard van het verblijf van uw gezin in de Russische Federatie, vloeit voort uit verschillende vaststellingen.

Vooreerst kon uw vrouw geen aannemelijke verklaring geven waarom ze besloot naar de Russische Federatie te gaan in plaats van met jullie kinderen naar België terug te keren. Toen haar dit uitdrukkelijk gevaagd werd, antwoordde ze dat ze zich niet kon voorstellen hoe ze naar België zou komen zonder u. Als getrouwde vrouw dien je met je man te gaan. Of je blijft bij je ouders, of bij je man, stelde ze (CGVS VIB kinderen 16/9/2016, p. 16-17). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de Tsjetsjeense tradities en gewoontes, weegt het risico dat uw vrouw nam door samen met jullie kinderen naar de Russische Federatie terug te keren niet op tegen de gevolgen van het niet-naleven van de gangbare tradities. U en uw gezin waren de Russische Federatie immers ontvlucht uit vrees voor jullie leven (zie verklaringen AA 2002). Omwille hiervan werden jullie in december 2005 door het CGVS als vluchteling erkend. Er kan niet ingezien worden waarom uw vrouw en kinderen het risico namen om minder dan twee jaar na hun erkenning door het CGVS naar de Russische Federatie terug te keren, terwijl zij in België over een internationale beschermingsstatus beschikten en hier zodoende een legaal en veilig bestaan konden leiden. Toen uw vrouw hiermee geconfronteerd werd, kwam ze niet verder dan dat ze daar op dat moment niet bij stilstond en ze altijd dacht dat jullie later zouden terugkeren eenmaal u opnieuw bij was (CGVS VIB kinderen 16/9/2016, p. 17). Dit antwoord volstaat uiteraard niet aangezien uw vrouw hiermee niet verklaart waarom ze een dergelijk risico genomen heeft. Uw vrouw haalde ook geen gegronde reden aan waarom ze later dan niet naar België terugkeerde, te meer omdat ze ook in de Russische Federatie verschillende problemen kende, waaronder ernstige gezondheidsproblemen bij jullie kinderen. Uw vrouw gaf toe niet te weten waarom ze in de gegeven omstandigheden niet naar België terugkeerde en zei dat je op een gegeven moment gewend raakt aan de problemen en als een zombie leeft (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 17). Deze verklaring overtuigt niet en biedt geen verklaring voor de onnodige risico's die uw vrouw in de Russische Federatie nam, te meer omdat jullie in België omwille van jullie beschermingsstatus ook recht hadden op gezondheidszorg.

In ditzelfde verband haalde uw vrouw nog aan dat ze al vanaf het begin tegen u gezegd had dat jullie naar België moesten terugkeren, maar u gehoord had dat er in dat geval tegen jullie een strafzaak gestart kon worden. Na 5 jaar kon er echter geen dossier meer gestart worden, dus als jullie 5 jaar uit België weg bleven, was dit probleem van de baan (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 15). Ze kon echter niet duiden waarom jullie in geval terugkeer naar België een strafzaak riskeerden. Toen haar om verduidelijking werd gevraagd, waren haar verklaringen uitermate vaag. Het gaat niet over een veroordeling, maar over een soort sanctie, stelde ze. Als je niet gedurende 5 jaar blijft afwachten en naar België terugkeert voor de periode van 5 jaar afgelopen is, zou een sanctie toegepast kunnen worden en zou je gedeporteerd kunnen worden uit het land. Ze had echter geen idee waarvoor precies jullie dan een sanctie konden krijgen, maar er werd jullie door kennissen verteld dat jullie gewoon moesten afwachten omdat jullie zonder adres en zonder geldige reden plots vertrokken waren. Uw vrouw heeft echter geen stappen ondernomen om na te gaan of deze informatie wel klopte en kon niet zeggen waarom ze dit naliët (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 9). Ze kon evenmin afdoende argumenteren waarom jullie na het verstrijken van de periode van 5 jaar waarbinnen jullie volgens haar een sanctie en gedwongen terugkeer riskeerden nog steeds niet naar België terugkeerden. Ze wierp op dat ze niet naar België kon terugkeren omwille van haar toenmalige financiële toestand en omdat ze nog in het bezit moest komen bepaalde documenten. Welke documenten ze dan concreet nodig had, wist ze niet en het interesseerde haar ook niet omdat haar kind ziek was en u haar niet steunde en dronk (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 9-10). Deze verklaring volstaat niet. Er kan immers niet ingezien worden waarom de financiële situatie van uw vrouw een terugkeer naar België in de weg stond, te meer omdat ze in de Russische Federatie niet enkel zichzelf maar vanaf 2008 ook 4 kinderen moest onderhouden en voor allerlei diensten geld moest betalen net omwille van de door haar verklaarde clandestiene verblijfssituatie. Zo moest ze geld betalen om een attest van verlies van identiteitsdocumenten te bekomen. Een dergelijk attest was bovendien slechts een jaar geldig en moest dus jaarlijks vernieuwd worden (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p.13). Uw vrouw moest tevens geld betalen om in het ziekenhuis te kunnen bevallen (CGVS 14/9/2016, p. 8). Ze had ook geld nodig om haar reis te bekostigen telkens ze u in Oekraïne kwam opzoeken. Het omkopen van de douanebeambten alleen kostte al 1500 tot 2000 Roebel en ze moest bovendien zowel de Russische als de Oekraïense douane omkopen (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 13). Uw vrouw moest ook geld betalen voor de medische kosten van jullie kinderen. Vooral jullie tweede dochter had ernstige gezondheidsproblemen en belandde geregeld in het ziekenhuis. Omdat jullie geen medische verzekering hadden, moest ook hiervoor telkens betaald worden. Eén welbepaalde chirurgische ingreep kostte maar liefst 450 000 Roebel, omgerekend meer dan 6000 Euro (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 14). Om al deze uitgaven

te kunnen bekostigen zou de moeder van uw vrouw leningen afgesloten hebben. Ook familieleden van uw schoonmoeder zouden bijgelegd hebben (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 13, 14). Er kan niet worden ingezien waarom al deze financiële démarches ondernomen zouden zijn om een jarenlang clandestien verblijf in de Russische Federatie in stand te houden, maar dezelfde financiële démarches niet mogelijk zouden zijn geweest om jullie terugkeer naar België te bewerkstelligen, te meer omdat het grootste deel van deze démarches klaarblijkelijk bedoeld waren om diensten te bekostigen waar jullie in België omwille van jullie internationale beschermingsstatus hoe dan ook recht op hadden. De stelling van uw vrouw dat ze niet eerder met jullie kinderen naar België kon terugkeren omwille van haar financiële situatie is dan ook niet geloofwaardig te noemen. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom ze een jarenlang precair bestaan in de Russische Federatie verkoos boven een veilig verblijf met toegang tot alle basisvoorzieningen in België. Bijkomende vaststellingen onderbouwen verder de onaannemelijkheid van de voorgehouden clandestiene aard van het verblijf in Rusland. Het is weinig aannemelijk te noemen dat uw vrouw voor zichzelf onder een valse identiteit jarenlang tijdelijke attesten van verlies van identiteitsdocumenten zou hebben gekocht, maar jullie kinderen niet zou hebben laten registreren. Ook dit zou onnodige risico's inhouden, vooral gezien de precaire gezondheidstoestand van jullie dochters. Om beroep te doen op overheidsdiensten moet men in de Russische Federatie immers over geldige identiteitsdocumenten beschikken. Uw vrouw gaf trouwens zelf aan dat het krijgen van medische zorgen voor jullie kinderen het grootste probleem was (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 4). Daarenboven gingen jullie kinderen in de Russische Federatie wel naar school en werden ze daar wel geregistreerd (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 18). Er kan niet ingezien worden waarom uw vrouw in de gegeven omstandigheden voor zichzelf wel tijdelijke identiteitsdocumenten regelde, maar voor uw kinderen niet. Immers, zij zouden van begin af aan onder een andere identiteit hebben geleefd (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 13) en uw echtgenote zou voor hen uiteindelijk wel internationale paspoorten onder een valse identiteit hebben geregeld. Het is evenmin aannemelijk dat uw vrouw wel het risico nam om jullie kinderen te registreren op school, maar anderzijds geen voorzorgen nam om gezondheidszorg voor jullie kinderen te garanderen.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de voorgehouden clandestiene aard van het verblijf van uw echtgenote en kinderen – en bij uitbreiding dat van u zelf (supra) – in de Russische Federatie.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat (i) u en uw echtgenote niet lang na de erkenning als vluchteling in België teruggekeerd zijn naar jullie land van herkomst, hetwelk jullie naar eigen zeggen hadden verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging; (ii) dat jullie aldaar jarenlang hebben verbleven; en (iii) dat dit verblijf niet van clandestiene aard was, zoals jullie voorhouden. Een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst dient in casu te worden beschouwd als persoonlijke gedrag later in de zin van artikel 55/3/1 Vw. Het persoonlijk gedrag van u en uw echtgenote toont aan dat jullie ab initio geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vreesden.

U verklaarde uw herkomstland destijds verlaten te hebben omwille van problemen met Russische militairen en wahabieten. U verklaarde bovendien dat de problemen die u destijds kende met de ordediensten nog steeds actueel zijn. U vreest vandaag nog steeds de persoon van de overheidsdiensten met wie u destijds in een gevecht verwickeld raakte. Nadat u hem in elkaar geslagen had, beloofde hij u wraak te nemen. U herinnert u zijn naam niet meer, maar hij was destijds commandant en u weet dat hij actueel een hogere functie bekleedt dan toen. Hij werkt voor het Ministerie van Justitie in Grozny. Hij houdt alles in zijn greep en het kost zijn medewerkers geen moeite om u te vinden als u terugkeert (CGVS 8/1/2019, p. 8-9). Ook uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat zij de destijds door jullie ingeroepen vrees nog steeds actueel acht. Ongeveer een jaar voor haar laatste onderhoud bij het CGVS heeft uw vrouw van haar moeder gehoord dat de ordediensten nog steeds naar u informeren, dit zowel bij uw familie als bij de burens en andere mensen in het dorp (CGVS 8/1/2019 vrouw, p. 11-12). Voorts vreest uw vrouw zelf actueel ook nog steeds persoonlijk geviséerd te worden door jullie autoriteiten omwille uw problemen (CGVS 8/1/2019 vrouw, p. 11).

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Russische staat een sterk ontwikkeld overheids- en ordehandhavingsapparaat heeft en dat uw echtgenote aangaf dat zij zich vestigde in een gehucht (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 3), waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat de sociale controle in een dorp, en zeker in een gehucht, aanzienlijk groter is dan in een stad en nieuwkomers in een gehucht als Maiak (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 3) dan ook onmiddellijk opvallen. Een vestiging in een dergelijke kleine plaats zou bijgevolg extra risico's inhouden indien jullie werkelijk geviséerd werden door medewerkers van de autoriteiten.

Gelet op uw beschrijving van de actor(en) van vervolging (zie supra); het feit dat de door u en uw echtgenote ingeroepen vrees voor vervolging grotendeels uitgaat van de autoriteiten; en het feit dat jullie deze vrees heden nog steeds actueel achten, kan niet anders dan besloten worden dat jullie terugkeer naar en jarenlange verblijf in de Russische Federatie – met vertrek niet lang nadat u en uw echtgenote

de vluchtelingenstatus werd toegekend – betekent dat er heden geen geloof gehecht kan worden aan de door jullie voorgehouden vrees voor vervolging, en de vluchtelingenstatus jullie onterecht werd toegekend.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er heden ernstige twijfels rijzen over de door jullie verklaarde identiteit. Jullie maakten in 2016 gebruik van officiële paspoorten om opnieuw naar België te reizen (CGVS 8/1/2019 vrouw, p. 6). Deze paspoorten staan echter niet op de naam die jullie opgaven bij jullie asielaanvraag in 2002. Uw vrouw vertelde dat ze in de Russische Federatie uit veiligheidsoverwegingen gebruik maakte van een andere identiteit, namelijk die van Am'. K. (...) (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 8, 13 - CGVS vrouw 8/1/2019, p. 4). Het paspoort dat ze gebruikte om naar België te komen, stond ook op die naam, net als de andere documenten die ze gebruikte in de Russische Federatie (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 4-5). U maakte gebruik van een andere naam, S. K. (...), om naar België terug te keren (CGVS 8/1/2019, p. 4). De familie K. (...), van wie jullie de namen gebruikten, leefde volgens uw vrouw in Amerika (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 13). Jullie verklaringen over deze identiteit en de door jullie gebruikte identiteits- en reisdocumenten waren echter onaannemelijk vaag. Zelf kon u amper iets zeggen over de persoon van wie u die identiteit zou hebben gebruikt. U had geen idee wie de persoon in kwestie is, waar hij verbleef noch of hij überhaupt nog in leven was (CGVS 8/1/2019, p.4). U wist evenmin of de persoon in kwestie op de hoogte was dat u zijn identiteit gebruikte (CGVS 8/1/2019, p.4). Uw vrouw verklaarde hierover dat de familie van de vrouw wiens identiteit zij gebruikte hiervan wel op de hoogte was, maar ze niet wist of de vrouw zelf op de hoogte was (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 5). Uw vrouw wist evenmin of zij de enige was die haar identiteitsgegevens gebruikte (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 12). Jullie konden tot slot ook niet afdoende verklaren waarom u wel de volledige naam van deze persoon gebruikte, maar niet zijn overige gegevens zoals geboorteplaats en – datum. Uw vrouw gaf immers aan dat jullie de identiteit van echte mensen gebruikten, die ondertussen in Amerika woonden. Het waren verre familieleden van haar moeder (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 9, 13). Dat jullie wel de naam van deze personen gebruikten, maar niet hun andere identiteitsgegevens, hield bijgevolg een bijkomend risico in. Op de vraag waarom u enkel de naam gebruikte van de betreffende persoon en niet zijn geboortedatum- of plaats, antwoordde u slechts dat men uw geboortedatum, die wel verkeerd werd ingegeven, gebruikte om de leeftijd te laten kloppen (CGVS 8/1/2019, p.4), wat een weinig overtuigende verklaring is voor het bijkomende risico dat u hierdoor liep. Daarenboven moet erop gewezen worden dat het CGVS u destijds, op 10/1/2005, met het oog op de uitreiking van uw vluchtelingenattest een formulier toestuurde met daarop uw identiteitsgegevens. Er werd gevraagd te controleren of deze gegevens correct waren en het document daarna ondertekend terug te sturen. Op dit formulier stond als geboortedatum voor u 24 juni 1962 vermeld. U heeft deze datum toen echter doorstreept en aangepast naar 24 augustus 1962. Aangezien u het CGVS geen documenten overmaakte, die de aangepaste geboortedatum staaften, werd op uw vluchtelingenattest alsnog 24 juni 1962 vermeld. Het is echter frappant dat de geboortedatum in het paspoort van K. S. (...) dat u gebruikte om in 2016 naar België terug te reizen eveneens 24 augustus 1962 is. U verklaarde hierover dat men zich bij de uitreiking van het paspoort van maand vergist had en er juni in plaats van augustus moest staan (CGVS VIB kinderen 12/4/2017, p. 5 - CGVS 8/1/2019, p. 4). Deze verklaring is weinig aannemelijk in het licht van bovenstaande vaststelling. Dit doet vermoeden dat K. S. (...) uw echte naam is en u wel degelijk geboren bent op 24 augustus 1962, zoals ook in het door u gebruikte paspoort staat. Vooral omdat uw verklaringen over de persoon wiens naam u gebruikt zou hebben dermate vaag waren, dat ze niet geloofwaardig zijn. Uw vrouw argumenteerde in dit verband dat haar eigen geboortedatum en –plaats gebruikt werden om correct te kunnen antwoorden indien haar eventueel vragen zouden worden gesteld omdat ze problemen heeft met haar geheugen en meer concreet met cijfers (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 6). Dit is slechts een blote bewering, aangezien uw vrouw de door haar verklaarde geheugenproblemen met geen enkel attest kon staven, die evenmin overtuigt.

Voorts waren jullie verklaringen over het binnenlands Russisch paspoort dat jullie destijds hadden voor jullie komst naar België in 2002 tegenstrijdig. Zelf zei u destijds dat uw binnenlands paspoort op 19 november 2002 in beslag genomen was door Russische militairen. Het gaat om uw binnenlands paspoort, want u gaf aan nooit een internationaal paspoort gehad te hebben (Gehoorslag ontvankelijkheid 11/4/2003, p. 1-2). Toen tijdens uw gehoor in het kader van de heroverweging van uw statuut geïnformeerd werd naar dit paspoort, zei u echter dat uw binnenlands paspoort en dat van uw vrouw destijds afgenomen werd door de persoon die jullie vervoerde. Dit gebeurde in Moskou of onderweg naar Moskou en daarna hebt u jullie documenten niet meer gezien (CGVS 8/1/2019, p. 7). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Toen u hierop gewezen werd, gaf u aan dat u het zich niet meer herinnert. U lijdt immers al een tijd aan hypoxie, waardoor u soms makkelijk dingen vergeet. U legde echter geen enkel medisch attest neer die uw medische toestand staft en aan toont dat u als gevolg daarvan aan geheugenproblemen lijdt. Bijgevolg is dit slechts een blote bewering, die de tegenstrijdigheid niet kan opheffen. Uw verklaringen kwamen op dit punt trouwens ook niet

overeen met die van uw vrouw. Zij zei immers dat haar eigen binnenlands paspoort en vermoedelijk ook het uwe destijds werd afgenomen bij een huiszoeking (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 7-8). Hierop gewezen, stelde u dat u dacht dat het gebeurd was toen u al in Moskou was bij die passeur, maar het misschien wel in Tsjetsjenië is gebeurd. U gaf aan het u niet meer te herinneren en zei dat u zelf niet aanwezig was tijdens de huiszoekingen, maar uw vrouw wel, zodat zij het wel moet weten (CGVS 8/1/2019, p. 10). Hiermee biedt u geen aannemelijke verklaring voor het verschil in jullie verklaringen. Zoals reeds aangehaald legde u ook geen medisch attest neer dat eventuele geheugenproblemen staat, zodat de door u ingeroepen geheugenproblemen niet weerhouden kunnen worden om deze tegenstrijdigheid te verschonen. De verklaringen van uw vrouw over haar binnenlands paspoort waren onderling eveneens tegenstrijdig. Destijds verklaarde ze dat haar identiteitsdocumenten verloren gingen tijdens een brand (Vragenlijst CGVS vrouw, punt L). Jullie huis werd vernield in de nacht van 19 november 2002. Samen met jullie huis ging ook het paspoort van uw vrouw en andere documenten verloren. Het betreft haar binnenlands paspoort aangezien ze verklaarde nooit een internationaal paspoort gehad te hebben (Gehoorverslag ontvankelijkheid vrouw 11/4/2003, p. 1 en 2). Tijdens haar onderhoud in het kader van de heroverweging van haar statuut zei ze echter dat haar binnenlands Russisch paspoort afgenomen werd tijdens een huiszoeking voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 7-8). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, repliceerde ze dat haar binnenlands paspoort volgens haar toch in beslag werd genomen, maar het best kon zijn dat het verbrand was. Ze vervolgde dat jullie brand gehad hebben en er dingen verbrand waren, maar ze niet wist of de documenten verbrand waren (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 14). Hiermee biedt uw vrouw geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, die bijgevolg overeind blijft. Het feit dat jullie de Belgische autoriteiten nooit enig identiteitsdocument hebben voorgelegd en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegden over jullie eigen binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, onderbouwt verder het vermoeden dat de destijds door jullie verklaarde namen, R. A. (...) en Am. A. (...), niet jullie echte namen zijn.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat uw vrouw gebruik maakte van een odnoklassniki-account op naam van 'Am'. K. (...) (meisjesnaam M. (...)) gehuwd'. Zij gaf dit ook toe tijdens haar onderhoud in het kader van de intrekking van haar statuut, toen ze met foto's van dit account geconfronteerd werd. Ze kon echter geen aannemelijke verklaring bieden waarom ze de naam Am'. K. (...) en niet haar door haar verklaarde echte naam Am. A. (...) gebruikt. Ze kwam niet verder dan dat ze die naam zomaar gebruikt en ze vrij is om op sociale netwerken gelijk welke naam te gebruiken (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 14-15). Dat uw vrouw niet aannemelijk kon maken waarom ze op sociale media niet haar eigen naam gebruikt, versterkt slechts het vermoeden dat Am'. K. (...) haar echte naam is en niet Am. A. (...). Het is in deze trouwens opvallend dat uw vrouw de naam op haar odnoklassnikipagina ondertussen veranderd heeft in Am. M. (...), haar meisjesnaam, waarbij Am. zowel voor Am. (...) als Am'. (...) kan staan (zie informatie in blauwe map).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen wijst erop dat jullie destijds gebruik gemaakt hebben van een valse identiteit, en de identiteit onder dewelke jullie in 2016 naar Polen zijn gereisd en in Polen om internationale bescherming hebben gevraagd jullie echte identiteit is. Toen jullie met dit vermoeden geconfronteerd werden, konden jullie geen aannemelijke verklaring bieden. Uw vrouw stelde slechts dat dit niet klopt, maar ze niet over een bewijs beschikt. Ze wierp ook op dat het CGVS niet kan bewijzen dat Am'. K. (...) haar echte naam is, en herhaalde dat ze op sociale media gelijk welke naam kan kiezen en ze de naam Am'. K. (...) heeft aangenomen omdat ze die fijn vond (CGVS vrouw 8/1/2019). Het louter ontkennen van deze stelling verandert niets aan de gedane vaststellingen. Voor zover ze stelde dat het CGVS niet kan bewijzen dat Am'. K. (...) haar eigen naam is, moet nogmaals benadrukt worden dat uw vrouw tot op vandaag nooit enig identiteitsdocument heeft overgemaakt dat aantoonde dat ze daadwerkelijk Am. A. (...) heet en ze wel over een geldig paspoort beschikte op naam van Am'. K. (...). U ontkende eveneens dat K. S. (...) uw echte naam is en wierp op dat u destijds uw rijbewijs had voorgelegd, wat toch een identiteitsdocument is (CGVS 8/1/2019, p. 10). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het CGVS uw rijbewijs heeft voorgelegd. Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u dat u uw rijbewijs in België hebt kunnen laten omruilen en u uw Russisch rijbewijs hier heeft afgegeven. Vermoedelijk is het dan bij een of andere dienst in Gent gebleven (CGVS 8/1/2019, p. 10). Vooreerst zij erop gewezen dat u tot op heden geen enkel tastbaar bewijs overmaakte van het feit dat u uw Russisch rijbewijs in België zou hebben ingewisseld. Daarenboven roept het feit dat u dit rijbewijs wel heeft voorgelegd bij de stads- of gemeentediensten voor het verkrijgen van een rijbewijs nog verdere vragen op. Het feit dat u over een rijbewijs beschikte, maar u het noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het CGVS ooit heeft neergelegd in het kader van uw asielaanvraag, hoewel u in de loop van de procedure meermaals gewezen werd op het belang van identiteitsdocumenten, gaat in tegen de medewerkingsplicht die rust op de asielzoeker. Dit wijst er eveneens op dat u gepoogd heeft de Belgische asielinstanties bewust te misleiden. Tot slot zij erop gewezen dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en

waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er destijds sprake was van wijdverspreide corruptie en er tegen betaling documenten verkregen konden worden. Bijgevolg kan geenszins uitgesloten worden dat u uw Russisch rijbewijs, waarvan u verklaarde het te hebben ingewisseld voor een Belgisch, op naam van A. (...) destijds eveneens tegen betaling heeft verkregen. Als verzoeker was u er toe verplicht om van bij aanvang van de asielpprocedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u was om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kon beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aangezien de identiteit een fundamenteel aspect is van een verzoek om internationale bescherming, dat mede bepalend is voor de beoordeling van de ingeroepen vrees, tasten bovenstaande vaststellingen niet enkel jullie algemene geloofwaardigheid aan, maar ondermijnen zij tevens verder de geloofwaardigheid van de door jullie voorgehouden vrees.

U noch uw vrouw haalde voorts enig ander element aan dat actueel een internationale beschermingsstatus rechtvaardigt. Toen u gevraagd werd waarom uw internationale beschermingsstatus volgens u behouden moet blijven, verwees u enerzijds naar de algemene situatie in Tsjetsjenië. U stelde dat niemand nog vertrouwt, noch de president, noch de massamedia, noch de Tsjetsjeense president (CGVS 8/1/2019, p. 10). Dit gebrek aan vertrouwen is an sich echter onvoldoende om een behoud van jullie vluchtelingenstatus te wettigen, aangezien hieruit geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt. Zij er voorts op gewezen dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en de loutere herkomst uit Tsjetsjenië evenmin het behoud van jullie beschermingsstatus rechtvaardigen. Immers, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Alle bronnen geven aan dat er sinds 2009 in Tsjetsjenië geen sprake meer is van wijdverbreide en zwaarwegende mensenrechtenschendingen of schendingen van het humanitaire volkenrecht. Ook elders in Rusland is er geen sprake van een wijdverbreide vervolging van Tsjetsjenen. Uit de informatie blijkt weliswaar dat er sprake is van racisme in de Russische samenleving, maar dat dit zich slechts in zeer beperkte mate vertaald heeft in gewelddaden ten aanzien van Tsjetsjenen, noch dat er sprake is van wijdverspreide discriminatie ten aanzien van Tsjetsjenen. Verder blijkt dat terugkeerders in principe vrij naar eender welke regio in de Russische Federatie kunnen gaan en er zich vestigen. Tsjetsjenen die zich elders in de Russische Federatie willen registreren, met de daaraan verbonden voordelen op vlak van gezondheidszorg, worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. Evenmin bestaan er voor Tsjetsjenen significante belemmeringen bij het verwerven van een job of een woonplaats.

Wat betreft het gewapend conflict in Tsjetsjenië kan gesteld worden dat gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds sinds geruime tijd, ruim tien jaar, minder frequent voorkomen. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dient er te worden besloten dat er heden in Tsjetsjenië geen veralgemeende gegronde vrees voor vervolging voor Tsjetsjenen is.

Daarnaast stelde u dat uw status behouden moet worden omdat u niets misdaan heeft waarom uw statuut zou moeten ingetrokken worden. U dacht bovendien altijd dat uw status in België beschermd was en dat is niet het geval in Tsjetsjenië of Rusland (CGVS 8/1/2019, p. 11). Zoals eerder vermeld, voorziet de Vreemdelingenwet ook in de intrekking van de vluchtelingenstatus indien het persoonlijk gedrag van de betrokkene na de erkenning als vluchteling erop wijst dat hij of zij geen vervolging vreest. In onderhavige beslissing werd uitvoerig uiteengezet waarom deze wetsbepaling in het geval van u en uw echtgenote toegepast dient te worden toegepast. Heden dient te worden besloten dat de vluchtelingenstatus jullie ten onrechte werd toegekend.

U reikte verder geen andere elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit actueel bij terugkeer naar de Russische Federatie zou zijn en uw status er zodoende niet beschermd zou zijn.

Uw vrouw haalde evenmin elementen aan die actueel in haar hoofd een internationale beschermingsstatus rechtvaardigen. Ook zij verwees enerzijds naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, wanneer gepeild werd naar haar actuele vrees bij terugkeer naar de Russische Federatie (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 10). Zoals hierboven geargumenteed, volstaat de algemene veiligheidssituatie actueel niet om het behoud van haar status te rechtvaardigen. Daarnaast beriep ze zich andermaal op de problemen die jullie, en voornamelijk u, voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië in 2002 gekend hebben en die volgens haar nog steeds actueel zijn (CGVS vrouw 8/1/2019, p. 10-11). Zij nogmaals herhaald dat de bovenstaande vaststellingen de door jullie ingeroepen vrees omwille van de problemen naar aanleiding waarvan jullie de Russische Federatie in 2002 verlieten volledig ondermijnen.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat uw vluchtelingenstatus en die van uw vrouw, A. (...), GEBOREN M. (...), Am. (...) (O.V. (...)), ingetrokken moet worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Bijlage bij de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van A. R. (...).

Naam, voornaam: A., Sa. (...)

Geboorteplaats: Gent

Geboortedatum: 20/04/2016

Nationaliteit: Rusland

Naam, voornaam: A., Ma. (...)

Geboorteplaats: Gent

Geboortedatum: 04/08/2005

Nationaliteit: Rusland"

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, Am. A., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, en waarin besloten wordt dat ook de vluchtelingenstatus van tweede verzoekende partij dient te worden ingetrokken, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij destijds werd erkend op basis van dezelfde problemen als diegene die door haar echtgenoot werden ingeroepen.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, Ab. A., zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, en waarin besloten wordt tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan derde verzoekende partij, neemt de motivering van de intrekkingbeslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde problemen als diegene die door haar vader werden ingeroepen.

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij, S. A., zijnde de dochter van eerste verzoekende partij, en waarin besloten wordt tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan vierde verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde problemen als diegene die door haar vader werden ingeroepen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. In hun verzoekschrift roepen verzoekende partijen vooreerst de schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij wijzen op het feit dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus *kan* intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of indien er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, terwijl artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus *intrekt* indien de vreemdeling als vluchteling werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status. Verzoekende partijen hekelen het feit dat de wetgever dit verschil in behandeling niet heeft uitgelegd en er evenmin wordt aangetoond dat er een redelijke verantwoording is voor deze verschillende behandeling – in het nadeel van verzoekende partijen – terwijl het om twee vergelijkbare categorieën gaat daar de intrekking steeds gebeurt omwille van een laakbaar gedrag van de vreemdeling waardoor hij de vluchtelingenstatus niet meer ‘verdient’. Daarnaast wijzen verzoekende partijen er nog op dat (het oude) artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet alsook de artikelen 74/20, § 2, tweede lid en 74/21 van de Vreemdelingenwet, dewelke betrekking hebben op fraude in het kader van andere verblijfsrechtelijke procedures, geen verjaringstermijn voorzien voor de intrekking van het verblijfsrecht maar de minister of zijn gemachtigde wel een appreciatiemarge laat. Verzoekende partijen verzoeken de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet in de intrekking van de vluchtelingenstatus indien er sprake is van het achterhouden of verkeerd weergeven van gegevens, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning als vluchteling, alsook wanneer het persoonlijk gedrag later er op wijst dat de vluchteling geen vervolging vreest. In beide gevallen is er met andere woorden sprake van een onterecht toegekende vluchtelingenstatus. Hier vloeit logischerwijze dan ook uit voort dat de vluchtelingenstatus *dient* te worden ingetrokken. Immers, de verzoeker om internationale bescherming had initieel niet de hoedanigheid van vluchteling.

Als dusdanig is een dergelijke situatie dan ook niet vergelijkbaar met deze waarin de vluchtelingenstatus *kan* worden ingetrokken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, of indien er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid (artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet). In lijn met het arrest van het Hof van Justitie van 14 mei 2019 in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 dient de vluchtelingenstatus te worden begrepen als de formele erkenning van de *hoedanigheid* van vluchteling. In de gevallen voorzien in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet vindt de intrekking van de vluchtelingenstatus zijn rechtvaardiging in redenen die geen verband houden met de *hoedanigheid* van vluchteling doch wel in een bedreiging van de samenleving of de nationale veiligheid (*Parl. St. Kamer 2014-2015, 1197/001, p. 4-5*). Een intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet duidt dan ook niet op een initieel verkeerd beoordeelde hoedanigheid van vluchteling. Volledigheidshalve wijst de Raad er dienaangaande nog op dat overeenkomstig artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal in dergelijke gevallen een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid

van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijk advies werd door de wetgever uitdrukkelijk niet opportuun geacht in geval van een intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, net omdat de vluchtelingenstatus in dergelijk geval verkeerdelijk werd toegekend (*Parl. St. Kamer 2014-2015, 1197/001, p. 22*).

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar de procedure tot intrekking van het verblijfsrecht, bekomen op grond van gezinshereniging, omwille van fraude, meent de Raad dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat dergelijke gevallen een gelijkaardige categorie vormen met gevallen waarin de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. In het laatste geval beoogt de beslissing, overigens genomen door de commissaris-generaal en niet door de minister of zijn gemachtigde, louter de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet de intrekking van een verblijfsrecht. Een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus heeft geen automatische gevolgen voor het verblijfsrecht dat eerder aan eerste en tweede verzoekende partij was toegekend (op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus). Dit blijkt uit artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat wanneer de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus heeft ingetrokken of opgeheven, de minister of zijn gemachtigde een einde *kan* maken aan het verblijf van de vreemdeling. De mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht vormt het voorwerp van een aparte procedure, gevoerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad kan verzoekende partijen dan ook geenszins volgen waar zij stellen dat er sprake is van een verschillende behandeling van vergelijkbare categorieën. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat *in rechte* en *in feite* gelijke gevallen *ongelijk* werden *behandeld* zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Zoals hierboven aangetoond werd, slagen verzoekende partijen hier niet in.

De Raad wijst verzoekende partijen erop dat overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, niet gehouden is tot het stellen van een prejudiciële vraag wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Gelet op het feit dat uit het voorgaande blijkt dat *in casu* klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt en het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen. Op het verzoek van verzoekende partijen een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof wordt dan ook niet ingegaan.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de vluchtelingenstatus van eerste en tweede verzoekende partijen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in: (...) 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag er later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.*”

In casu wordt door verwerende partij op omstandige wijze vastgesteld dat eerste en tweede verzoekende partij niet lang na de erkenning als vluchteling in België teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst, hetwelk zij naar eigen zeggen hadden verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, dat zij daar jarenlang hebben verbleven en dat dit verblijf niet van clandestiene aard was, zoals zij voorhouden. Verwerende partij besluit dat een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst dient te worden beschouwd als persoonlijk gedrag in de zin van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hun persoonlijk gedrag aantoont dat zij *ab initio* geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vreesden. Daarnaast worden nog ernstige vermoedens geuit dat eerste en

tweede verzoekende partij ten tijde van hun verzoek om internationale bescherming een valse identiteit hebben aangenomen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen elementen aanbrengen die van aard zijn de verschillende vaststellingen die tot bovenstaande conclusie hebben geleid, in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. Daar waar verwerende partij geen geloof hecht aan hun verklaringen omtrent het verblijf van eerste verzoekende partij in Oekraïne en aanneemt dat zij zich net als de rest van haar gezin jarenlang ophield in de Russische Federatie, opperen verzoekende partijen dat de commissaris-generaal zich louter baseert op “*niet gesubstantieerde vermoedens*” terwijl hij in deze de bewijslast draagt.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat ook in het kader van het onderzoek naar een eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus een medewerkingsplicht rust op de schouders van eerste en tweede verzoekende partij. Deze plicht houdt in dat zij hun medewerking dienen te verlenen bij het verschaffen van gedetailleerde en waarheidsgetrouwe informatie, *in casu* aangaande hun identiteit, hun verblijfplaats(en) na de toekenning van de vluchtelingenstatus, de aard van het verblijf aldaar en eventuele problemen die zich er zouden hebben afgespeeld; alsook dat zij stukken ter staving van hun verklaringen bijbrengen, of een bevredigende verklaring bieden omtrent het ontbreken ervan.

Zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissingen hebben eerste en tweede verzoekende partij in ernstige mate verzaakt aan deze medewerkingsplicht. Zo wordt in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze vastgesteld dat hun verklaringen op verschillende cruciale punten ongeloofwaardig zijn en dat zij nagelaten hebben enig bewijs neer te leggen aangaande o.a. het voorgehouden verblijf in Oekraïne. In hun verzoekschrift slagen verzoekende partijen er geenszins in een ander licht te werpen op deze vaststellingen, nu zij zich beperken tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij zonder de verschillende vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad bemerkt in dit verband nog dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van de heroverweging van haar vluchtelingenstatus overigens uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden verblijf in Oekraïne en de conclusie dat, gelet ook op de andere vaststellingen, er dient aangenomen te worden dat zij in Rusland heeft verbleven net als tweede verzoekende partij. Eerste verzoekende partij kwam echter niet verder dan te erkennen dat deze indruk inderdaad gewekt kan worden, en te volharden in een ongeloofwaardig geacht verblijf in Oekraïne (administratief dossier R. A. en Am. A., stuk 7, notities CGVS R. d.d. 08/01/2019, p. 10). De Raad merkt hierbij op dat het neerleggen van bewijzen van het voorgehouden jarenlange verblijf in Oekraïne van eerste verzoekende partij – blijkens haar verklaringen zou dit verblijf legaal geweest zijn, zou zij er gewerkt hebben en zou zij in aanvaring gekomen zijn met de ordediensten, zodat het niet onredelijk is van de commissaris-generaal om hiervan enig stavingstuk te verwachten – mogelijk in het voordeel van verzoekende partijen had kunnen zijn. De afwezigheid ervan zet evenwel de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen dienaangaande kracht bij.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen de tegenstrijdigheden in hun verklaringen wijten aan de fysieke en geestelijke gezondheidsproblemen van eerste verzoekende partij en in dit verband als bijlage bij hun verzoekschrift twee medische attesten voegen (bijlage 3), stelt de Raad vast dat verzoekende partijen er niet in slagen afdoende aan te tonen dat de cognitieve vaardigheden van eerste verzoekende partij dermate zijn aangetast dat van haar geen volwaardige, coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen verwacht kunnen worden.

Uit de medische attesten d.d. 9 april 2018 en 31 juli 2018 blijkt dat er een slaaponderzoek (‘polysomnografisch onderzoek’) werd uitgevoerd, waarvan eveneens de resultaten besproken worden. Hierbij wordt evenwel geen enkele melding gemaakt van geheugenproblemen of andere cognitieve problemen, laat staan de mate waarin deze eerste verzoekende partij zouden verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen over kernelementen van de periode 2006-2016. Uit het medisch attest d.d. 9 april 2018 blijkt verder nog dat eerste verzoekende partij zelf melding heeft gemaakt van ‘inprentingsproblemen’, doch nergens uit het attest blijkt, noch tonen verzoekende partijen dit aan, dat de voorgehouden geheugenproblemen op objectieve wijze werden vastgesteld door een arts, psycholoog of psychiater.

2.2.7. Wat betreft het bijgebrachte medisch attest d.d. 19 juni 2019 in verband met tweede verzoekende partij (bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat in het attest slechts op algemene wijze wordt gesteld dat zij “*veel gezondheidsklachten gehad heeft van psychosomatische oorsprong*”. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat tweede verzoekende partij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud d.d. 8 januari 2019 op het Commissariaat-generaal niet in staat zou zijn geweest om volwaardige, coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen stellen dat zelfs indien er geloof gehecht zou worden aan de terugkeer van eerste verzoekende partij naar de Russische Federatie, het aan verwerende partij toekomt om aan te tonen dat uit dit gedrag kan worden afgeleid dat de erkenning als vluchteling *ab initio* ten onrechte werd toegekend, duidt de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissingen omstandig uiteen wordt gezet waarom de terugkeer naar hun land van herkomst in casu een intrekking van de vluchtelingenstatus van eerste en tweede verzoekende partij wettigt: *“Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat (i) u en uw echtgenote niet lang na de erkenning als vluchteling in België teruggekeerd zijn naar jullie land van herkomst, hetwelk jullie naar eigen zeggen hadden verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging; (ii) dat jullie aldaar jarenlang hebben verbleven; en (iii) dat dit verblijf niet van clandestiene aard was, zoals jullie voorhouden. Een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst dient in casu te worden beschouwd als persoonlijke gedrag later in de zin van artikel 55/3/1 Vw. Het persoonlijk gedrag van u en uw echtgenote toont aan dat jullie ab initio geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vreesden.*

U verklaarde uw herkomstland destijds verlaten te hebben omwille van problemen met Russische militairen en wahabieten. U verklaarde bovendien dat de problemen die u destijds kende met de ordediensten nog steeds actueel zijn. U vreest vandaag nog steeds de persoon van de overheidsdiensten met wie u destijds in een gevecht verwikkeld raakte. Nadat u hem in elkaar geslagen had, beloofde hij u wraak te nemen. U herinnert u zijn naam niet meer, maar hij was destijds commandant en u weet dat hij actueel een hogere functie bekleedt dan toen. Hij werkt voor het Ministerie van Justitie in Grozny. Hij houdt alles in zijn greep en het kost zijn medewerkers geen moeite om u te vinden als u terugkeert (CGVS 8/1/2019, p. 8-9). Ook uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat zij de destijds door jullie ingeroepen vrees nog steeds actueel acht. Ongeveer een jaar voor haar laatste onderhoud bij het CGVS heeft uw vrouw van haar moeder gehoord dat de ordediensten nog steeds naar u informeren, dit zowel bij uw familie als bij de burens en andere mensen in het dorp (CGVS 8/1/2019 vrouw, p. 11-12). Voorts vreest uw vrouw zelf actueel ook nog steeds persoonlijk geïsoleerd te worden door jullie autoriteiten omwille van uw problemen (CGVS 8/1/2019 vrouw, p. 11).

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Russische staat een sterk ontwikkeld overheids- en ordehandhavingsapparaat heeft en dat uw echtgenote aangaf dat zij zich vestigde in een gehucht (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 3), waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat de sociale controle in een dorp, en zeker in een gehucht, aanzienlijk groter is dan in een stad en nieuwkomers in een gehucht als Maiak (CGVS VIB kinderen 14/9/2016, p. 3) dan ook onmiddellijk opvallen. Een vestiging in een dergelijke kleine plaats zou bijgevolg extra risico's inhouden indien jullie werkelijk geïsoleerd werden door medewerkers van de autoriteiten.

Gelet op uw beschrijving van de actor(en) van vervolging (zie supra); het feit dat de door u en uw echtgenote ingeroepen vrees voor vervolging grotendeels uitgaat van de autoriteiten; en het feit dat jullie deze vrees heden nog steeds actueel achten, kan niet anders dan besloten worden dat jullie terugkeer naar en jarenlange verblijf in de Russische Federatie – met vertrek niet lang nadat u en uw echtgenote de vluchtelingenstatus werd toegekend – betekent dat er heden geen geloof gehecht kan worden aan de door jullie voorgehouden vrees voor vervolging, en de vluchtelingenstatus jullie onterecht werd toegekend.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen ernstige poging ondernemen om bovenstaande motivering aan de hand van concrete argumenten te weerleggen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.9. Wat betreft de bemerking in het verzoekschrift dat tweede verzoekende partij erkend werd omwille van de problemen van eerste verzoekende partij en geen eigen vluchtmotieven heeft, zodat *“zij niet echt gevaar liep in een ander deel van de Russische federatie dan Tsjetsjenië”*, stelt de Raad vast dat dit geheel niet te rijmen valt met de verklaringen van tweede verzoekende partij voor het Commissariaat-generaal. Zo gaf zij aan dat zij ook voor haar eigen leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vreest bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst omwille van de vermeende problemen van eerste verzoekende partij; en antwoordde zij, gevraagd waarom zij zich bij haar terugkeer naar de Russische Federatie niet onder haar eigen naam had laten registreren, dat zij dit deed omdat ze schrik had aangezien zij geregistreerd was als echtgenote van eerste verzoekende partij (administratief dossier R. A. en Am. A., stuk 7B, notities CGVS Am. d.d. 08/01/2018, p. 10-11 en 12). Uit dit laatste dient afgeleid te worden dat tweede verzoekende partij zelf er vanuit ging dat de persoon (of personen) die zij en haar echtgenoot vrezen, haar ook buiten Tsjetsjenië zou(den) kunnen viseren.

2.2.10.1. Verder geven eerste en tweede verzoekende partij in hun verzoekschrift toe dat zij bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming valse namen hebben aangenomen. Dit was ingegeven door de vrees om verdere problemen te kennen aangezien hen was verteld dat ook in België

geheim agenten van het Kadyrov-regime actief zijn. Verzoekende partijen argumenteren dat dit echter niet aantoonbaar is dat zij destijds hebben gelogen over hun vluchtmotieven.

2.2.10.2. De Raad benadrukt dat er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over het verzoek tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. *In casu* dient te worden vastgesteld dat eerste en tweede verzoekende partij intentioneel bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd omtrent een fundamenteel aspect van het verzoek om internationale bescherming, zijnde de identiteit. Bovendien hebben zij ook in het kader van de heroverweging van hun status volhard in deze bedrieglijke verklaringen. Van eerste en tweede verzoekende partij mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij, gelet op het feit dat hun vluchtelingenstatus heroverwogen werd, waarheidsgetrouwe verklaringen zouden afleggen, *quod non*. Een dergelijke houding valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.11. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar de algemene situatie in de Russische Federatie in het algemeen, en Tsjetsjenië in het bijzonder (bijlagen 5-10), onderstreept de Raad dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat de situatie in hun land van herkomst van dien aard is dat het loutere gegeven dat zij de Russische nationaliteit hebben en van Tsjetsjeense origine zijn, voldoende is om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Verzoekende partijen zijn ertoe gehouden om een dergelijke vrees, of een dergelijk risico, *in concreto* aan te tonen aan de hand van op hun persoon betrekking hebbende elementen. Zoals uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt, slagen zij hier niet in.

2.2.12. Betreffende de bemerking van verzoekende partijen dat in hoofde van de ondertussen meerderjarige dochter M. geen afzonderlijke beslissing werd genomen, duidt de Raad erop dat M. A. ten tijde van het oorspronkelijke verzoek om internationale bescherming van haar ouders werd ingeschreven op de bijlage 26 van haar moeder waardoor zij de procedure van haar moeder volgde (administratief dossier R. A. en Am. A., stuk 52B). Er werd met andere woorden geen afzonderlijk verzoek voor de dochter ingediend. Bijgevolg volgde er in hoofde van M. A. evenmin een afzonderlijke beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus en volgde zij de beslissing in hoofde van haar moeder (zie de bijlage bij de beslissing d.d. 06/12/2004 (administratief dossier R. A. en Am. A., stuk 19B)). Er dringt zich heden in hoofde van M. A. dan ook geen afzonderlijke beslissing op. Door de bijlage bij de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar moeder, waarop haar naam vermeld staat, heeft deze beslissing ook betrekking op M. A.

2.2.13. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog twee attesten van regelmatige lesbijwoning van 18 december 2018 voegen (bijlage 2 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat het feit dat de kinderen van eerste en tweede verzoekende partij schoollopen geen enkele afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen, noch aan de conclusie dat de vluchtelingenstatus van eerste en tweede verzoekende partij dient te worden ingetrokken.

2.2.14. Wat betreft nog de als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde kopie van een enveloppe afkomstig van het CGVS (bijlage 4), bemerkt de Raad dat verzoekende partijen nergens uiteenzetten wat zij met dit stuk willen aantonen. De Raad ziet evenmin in op welke wijze deze enveloppe afkomstig van het CGVS de motivering van de bestreden beslissingen in een ander daglicht kan stellen.

2.2.15. In verband met het bijgebrachte stuk in verband met de geboortedatum van eerste verzoekende partij (bijlage 13 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat hieruit slechts blijkt dat eerste verzoekende partij toen haar destijds met het oog op de uitreiking van haar vluchtelingenattest een formulier toegestuurd werd met daarop haar identiteitsgegevens met de vraag om te controleren of deze gegevens correct waren en het document daarna ondertekend terug te sturen, de op het formulier vermelde geboortedatum '24 juni 1962' corrigeerde naar '24 augustus 1962', doch dat op haar vluchtelingenattest alsnog 24 juni 1962 vermeld wordt, omdat geen documenten werden bijgebracht die de aangepaste geboortedatum staafden. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift benadrukken

dat hieruit dan ook blijkt dat eerste verzoekende partij de datum corrigeerde en dat het haar niet verweten kan worden dat de datum niet werd aangepast, benadrukt de Raad evenwel dat in dit verband in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van de heroverweging van haar vluchtelingenstatus, ingaand tegen haar eerdere correctie van haar geboortedatum, dan weer ontkende dat haar geboortedatum '24 augustus 1962' betrof en dat men zich bij de uitreiking van het paspoort, dat eerste verzoekende partij gebruikte om in 2016 naar België terug te reizen en waarop '24 augustus 1962' vermeld staat als geboortedatum, vergist had en er juni in plaats van augustus moest staan. Bovendien geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf toe dat zij inderdaad een valse identiteit hebben gebruikt, waarmee zij alleen maar desbetreffende vaststelling in de bestreden beslissingen bevestigen.

2.2.16. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog twee algemene nota's van het UNHCR omtrent de intrekking van de vluchtelingenstatus voegen (bijlagen 11 en 12), bemerkt de Raad dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van eerste en tweede verzoekende partij op grond van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. In zoverre eerste en tweede verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maken immers doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in hun land van herkomst zouden hebben gekend of zullen kennen.

2.2.19. Aangezien derde en vierde verzoekende partij hun verzoek om internationale bescherming integraal steunen op de problemen die werden aangehaald door hun ouders, en uit het voorgaande duidelijk blijkt dat in hoofde van hun ouders actueel geen vrees bestaat ten aanzien van de Russische Federatie, dient te worden besloten dat derde en vierde verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.20. De Raad bemerkt ten slotte nog dat in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan de administratieve dossiers, meer bepaald de "COI Focus" betreffende "Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie" van 11 juni 2018 (administratief dossier R. A. en Am. A., stuk 48, map landeninformatie, deel 8; administratief dossier Ab. A., stuk 27, map landeninformatie, deel 9; administratief dossier S. A., stuk 19, map landeninformatie, deel 10) blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in

voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen aangebracht die deze vaststelling weerleggen.

2.2.21. Per aanvullende nota d.d. 21 oktober 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) brengen verzoekende partijen nog drie medische attesten (bijlagen 1-3), het rapport *“Why Russians seek asylum in Europe”* (2019) van mensenrechtenorganisaties *Memorial* en *Civic Assistance Committee* (bijlage 4) en het rapport *“License to kill? The risk to chechens inside Russia”* (juni 2019) van de organisatie *Mayak Intelligence* (bijlage 5) aan. De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft de medische attesten, bemerkt de Raad dat verzoekende partijen tot op heden geen medisch attest bijbrengen waaruit onomstotelijk blijkt dat eerste verzoekende partij in de absolute onmogelijkheid verkeert de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. In het attest d.d. 24 juli 2019 (bijlage 1) wordt weliswaar gewag gemaakt van *“(t)oenemende cognitieve stoornissen, vooral gehuegen stoornissen, meer dan aandachts of concentratieproblematiek”* en *“cognitieve stoornissen door alcoholabus”*, doch blijkt uit het attest niet of deze vaststellingen gebaseerd zijn op de verklaringen van eerste verzoekende partij en/of haar echtgenote, noch of er enig diepgaand medisch onderzoek aan is voorafgegaan en waaruit dit onderzoek dan zou hebben bestaan. Evenmin wordt in het medisch attest uitspraak gedaan over de aard en ernst van de geheugenproblemen. Uit het medisch attest d.d. 30/08/2019 (bijlage 2) blijkt louter dat eerste verzoekende partij zich toen aanbood op de polikliniek van de dienst psychiatrie in AZ Nikolaas en dat haar een antidepressivum werd geadviseerd. Uit het medisch attest d.d. 2 oktober 2019 (bijlage 3) blijkt dat een SPECT-scan werd verricht bij eerste verzoekende partij en dat hieruit geconcludeerd werd dat de cognitieve stoornissen *“vnl aandachtsstoornissen en verminderde attention for action”* betreffen. Over de precieze aard en ernst van de cognitieve stoornissen wordt echter geen uitspraak gedaan. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt dan ook niet dat het cognitief geheugen van eerste verzoekende partij dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen betreffende de feiten en gebeurtenissen die zij zelf heeft meegemaakt en beleefd.

Inzake het rapport *“Why Russians seek asylum in Europe”* (2019) van mensenrechtenorganisaties *Memorial* en *Civic Assistance Committee* (bijlage 4), stelt de Raad vast dat dit rapport louter betrekking heeft op de algemene situatie in de Russische Federatie en in Tsjetsjenië. De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat de situatie in hun land van herkomst van dien aard is dat het loutere gegeven dat zij de Russische nationaliteit hebben en van Tsjetsjeense origine zijn, voldoende is om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Verzoekende partijen zijn ertoe gehouden om een dergelijke vrees, of een dergelijk risico, *in concreto* aan te tonen aan de hand van op hun persoon betrekking hebbende elementen. Zoals uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt, slagen zij hier niet in.

Daar waar verzoekende partijen nog het rapport *“License to kill? The risk to chechens inside Russia”* (juni 2019) van de organisatie *Mayak Intelligence* (bijlage 5) bijbrengen, stellende dat hierin gewag wordt gemaakt van de moord op verscheidene Tsjetsjenen in het buitenland en dat dit aantoonde dat hun vrees om hier gezocht en/of vervolgd te worden door het regime terecht was, waardoor hen niet kwalijk kan worden genomen dat zij bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming valse namen hebben aangenomen, herhaalt de Raad evenwel dat eerste en tweede verzoekende partij ook in het kader van de heroverweging van hun status hebben volhard in hun bedrieglijke verklaringen omtrent hun identiteit. Zoals reeds opgemerkt, mag van eerste en tweede verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij, gelet op het feit dat hun vluchtelingenstatus heroverwogen werd, waarheidsgetrouwe verklaringen zouden afleggen, *quod non*. Een dergelijke houding valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.22. Waar verzoekende partijen menen dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden, is de Raad van oordeel dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.23. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de

beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van eerste en tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus van de eerste en de tweede verzoekende partij wordt bevestigd.

Artikel 2

De derde en vierde verzoekende partij worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de eerste en de tweede verzoekende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT